

editorial

En aquest butlletí us comentem dues sentències molt interessants. Una d'elles es refereix als processos d'eleccions sindicals en les corporacions locals, i en concret als efectes de la presentació de llistes incompletes. L'altra, que esperàvem des de fa més d'un any, resol un recurs presentat contra una sentència a la qual ja ens vam referir en aquest butlletí, en relació amb els increments de retribucions derivats de l'aprovació d'una relació de llocs de treball.

legislació

DECRET LEGISLATIU 2/2003, DE 28 D'ABRIL, PEL QUAL S'APROVA EL TEXT REFÓS DE LA LLEI MUNICIPAL I DE RÈGIM LOCAL DE CATALUNYA (DOGC núm. 3887, 20.5.2003)

Aquesta refosa és conseqüència del mandat del Parlament realitzat al Govern de la Generalitat en la disposició final de la Llei 21/2002, de 5 de juliol, per incorporar les successives modificacions a la llei 8/1987 i les produïdes amb caràcter general a l'àmbit del règim local de Catalunya. Pel que fa a la regulació referida al personal al servei de les entitats locals, destaquem un seguit d'aspectes:

- S'hi contempla de manera específica el **dret del personal a accedir lliurement al seu expedient**, ja regulat en el Decret Legislatiu 1/1997, de 31 d'octubre.
- En relació amb la publicitat que s'ha de donar a les convocatòries d'accés, hi apareix una previsió que pot ser conflictiva. L'article 286 estableix que **els anuncis s'han de publicar en el BOP i en el DOGC**, quan l'article 97 de la Llei 7/1985, reguladora de les Bases del Règim Local, estableix la publicació en el BOE. Aquesta regulació pot significar, per tant, una costosa triple publicació.
- Provoca sorpresa que no s'hi contempli la modificació produïda mitjançant la Llei 11/1999, que atribueix a la Presidència de la Corporació la **competència per aprovar les bases de les convocatòries**. Així, l'article 286, apartat tercer, continua atribuint al Ple la competència per aprovar les bases; no obstant, l'article 53 h) del mateix text, si que l'atribueix a l'alcalde.
- Es contemplen a l'article 294, els **motius de cessament dels llocs de treball proveïts mitjançant concurs**, que abans no es regulaven.
- Pel que fa als **funcionaris d'habilitació estatal**, l'article 303 suprimeix l'apartat que establia que la convocatòria dels concursos es duria a terme anualment per la Generalitat de manera simultània amb les administracions de les altres comunitats autònomes, i s'hi afegeix el requisit del coneixement de la llengua catalana.

sentències

PROCÉS ELECTORAL SINDICAL I LLISTES DE CANDIDATS INCOMPLETES
Sentència del Jutjat Social núm. 24 de Barcelona, de 20 de febrer de 2003

És sabut que el procés electoral dels representants del personal laboral i funcionari al servei de les administracions públiques presenta diverses problemàtiques referides, entre d'altres aspectes, al calendari, candidatures, proclamació i desenvolupament de les eleccions en sentit estricte. En molt casos, les controvèrsies jurídiques que es donen no ultrapassen el mateix àmbit electoral en el qual es produeixen, atesa la pròpia naturalesa del procés electoral i del seu sistema d'impugnació, que s'esgota amb la decisió del Jutjat Social, mitjançant una sentència no susceptible de recurs. La matèria electoral, per tant, malgrat la seva importància i complexitat, no està recolzada per jurisprudència, més enllà d'uns pronunciaments puntuals del Tribunal Constitucional.

Les llistes de candidatures han d'estar completes

La sentència que comentem aborda una qüestió recurrent en l'àmbit electoral. En un procés per a l'elecció de comitè d'empresa/junta de personal a una corporació local es presenta, per part d'una agrupació sindical, una llista de candidats incompleta amb set noms sobre onze

llocs a elegir. La Mesa electoral no proclama aquesta candidatura per no complir amb les previsions establertes a l'article 18.1. a) de la Llei 9/1987, de 12 de juny, d'Òrgans de representació (LOR) i a l'article 16.3 del RD 1846/1994, de 9 de setembre, pel qual s'aprova el Reglament d'eleccions. Davant d'aquesta situació, l'agrupació sindical presenta, fora de termini, una nova llista, sense impugnar la decisió de la Mesa. Aquesta exclou definitivament la candidatura per entendre que no estava completa ja en el moment inicial, així com pel fet d'haver presentat la posterior candidatura extemporàniament. Aquesta decisió de la Mesa és impugnada pel sindicat afectat i en una primera instància es dicta Laude arbitral estimant la reclamació. Tanmateix, un sindicat decideix recórrer la decisió arbitral davant del Jutjat Social, que estima la demanda, deixa sense efecte el Laude i confirma el procés electoral.

La sentència fa un repàs de la legislació en aquesta matèria. En aquest sentit, l'article 18.1. a) de la LOR, estableix que les candidatures a membres de juntes de personal hauran de contenir, com a mínim, tants noms com llocs a escollir. L'única excepció a aquest regla general és el supòsit de renúncia del candidat presentat a la llista abans de la data de la votació; en aquest cas no se suspendrà el procés ni s'anul·larà la candidatura, sempre que la llista mantingui un nombre de candidats de, almenys, el 60% dels llocs a cobrir. En definitiva, la sentència considera que el nucli de la controvèrsia és la llista inicial presentada pel sindicat i que aquesta era ja inviable i no susceptible d'esmena.

Igualment, la sentència fa al·lusió a la doctrina del Tribunal Constitucional que recolza la tesi segons la qual **les llistes electorals han d'estar completes en el moment de la seva presentació** i, malgrat admetre que la presentació de candidatures per part dels sindicats és un dret de configuració legal, aquest s'ha d'exercir en els termes legalment previstos.

RELACIONS DE LLOCS DE TREBALL I LLEIS DE PRESSUPOSTOS GENERALS DE L'ESTAT

Sentències del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 13 de Barcelona de 25 de març de 2002 i del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de 26 de març de 2003

La sentència del JCA de 25 de març de 2002 ja la vàrem comentar en el primer número d'aquest butlletí. La Delegació del Govern a Catalunya havia impugnat la relació de llocs de treball (RLT) d'un ajuntament, per entendre que l'aprovació de la mateixa suposava un increment superior al previst a la Llei. La sentència considerarà que els increments retributius no ho havien estat amb caràcter general i que, a més, eren conseqüència d'una prèvia valoració dels llocs de treball, la primera que es feia a l'ajuntament. Per aquests motius la corporació no estava constreta per la situació retributiva prèvia, sense oblidar que la limitació a l'increment de les retribucions del personal al servei del sector públic no té un caràcter absolut, sinó que estan permesos per la pròpia norma legal, els increments addicionals derivats de les adequacions retributives que, amb caràcter singular i excepcional, resultin imprescindibles pel contingut dels llocs de treball, per la variació del nombre d'efectius assignats a cada programa o pel grau de consecució dels objectius, tot seguint la doctrina ja assentada pel Tribunal Suprem. En coherència amb aquesta fonamentació jurídica, la sentència va desestimar el recurs, confirmant la RLLT aprovada.

Aquesta sentència va ser recorreguda en apel·lació pels serveis jurídics de l'Estat, essent desestimat el recurs i confirmada aquella, mitjançant sentència del TSJC de 26 de març de 2003. La desestimació es basa, no tant en la confirmació dels criteris que el Jutge d'instància fa valer en els seus fonaments de dret -que tot s'ha de dir, ratifica- sinó en el fet que en el procés **no es va acreditar que la RLLT i la seva aprovació, suposessin un increment generalitzat de les retribucions per sobre del previst legalment**; és a dir, es fonamenta en una manca de prova, la càrrega de la qual corresponia a la Delegació del Govern. Per tant, el TSJC no ha consagrat pas la validesa de l'aprovació d'una RLLT quan es fa per primera vegada, independentment de l'increment retributiu que se'n derivi, sinó que la confirmació de la sentència del JCA s'ha produït per no haver-se acreditat per part del recurrent que la RLLT va suposar un increment per sobre del previst a la Llei de Pressupostos. De fet, la mateixa Sala, en una altra sentència de 28 de maig de 2001, havia confirmat una sentència del JCA núm. 4, també de Barcelona, en un supòsit similar, en la qual manifestava que, com que l'increment derivat de l'aprovació de la RLLT afectava a la major part dels llocs de treball, no hi havia una "adequació retributiva singular" sinó un increment retributiu generalitzat derivat d'una valoració de llocs de treball, que excedia de l'increment legal permès.

Límits als increments retributius derivats de l'aprovació de les RLLT

Hem de concloure per tant, que els increments retributius derivats de l'aprovació de les RLLT només es consideren ajustats a la legalitat quan es donen els requisits que les lleis pressupostàries venen exigint des de fa anys: que tinguin un caràcter singular i excepcional i que resultin imprescindibles pel contingut dels llocs de treball, per la variació del nombre d'efectius assignats a cada programa o pel grau de consecució dels objectius; conceptes aquests que s'oposen a la generalització dels increments, per a tota la plantilla o per a la major part d'ella.